

GISÈLE PELICOT

ÓDA NA ŽIVOT

HANBA MUSÍ ZMENIŤ STRANU

Gisèle Pélicot
Et la joie de vivre

Copyright © 2026 by Gisèle Pélicot
International Rights Management: Susanna Lea Associates
Translation © Zuzana Procházková
Jacket design © Miro Čevela
Design & Layout © Miro Čevela
Slovak edition © 2026 by N Press, s. r. o.

ISBN 978-80-8230-471-1

ÓDA NA ŽIVOT

GISÈLE
PELICOT

ÓDA
NA ŽIVOT

HANBA MUSÍ ZMENIŤ STRANU

OBSAH

1	9
2	15
3	21
4	32
5	42
6.....	47
7	60
8	69
9	81
10	95
11	104
12	119
13	129
14.....	140
15	151
16	158
17	173
18	187

1

Na raňajky prestieram ešte večer. Na stôl rozložím šálky, tanieri, príbory, servítky, potom med a poháre s džemom. Je to ako preniesť sa ponad noc, ktorej som sa vždy bála, vtlačiť novému dňu pečat harmónie. Ráno už stačí len vybrať maslo, zapnúť varnú kanvicu, nadýchnuť sa vône kávy a toastov. Všetko bude v poriadku.

Aj v ten večer som všetko pripravila. Dokonca som Dominiquevi nachystala oblečenie. Volajme ho Dominique. Sama som ho tak nikdy neoslovovala, dávala som prednosť nežným zdrobneninám – Domi, Mino – a potom som už nevedela, ako ho volať. Vravela som „pán“. Pán Pelicot. Teraz, keď píšem náš príbeh, volím jeho krstné meno. Vybrala som mu tmavozelené menčestráky a ružovú polokošelu Lacoste, ktorú dostal od detí. Na druhý deň ráno sme sa mali dostať na policajnú stanicu.

Mali sme tam byť o 9.30. Pili sme kávu a počúvali správy na RTL. Celosvetová pandémia koronavírusu znovu naberala na sile, začínal platiť nový lockdown. Zahľadela som sa na čistú modrú oblohu za kuchynským oknom a navrhla, že by sme sa popoludní mohli ísť prejsť, uniknúť aspoň na chvíľu vládnym nariadeniam a možno si aj po rannom predvolaní napraviť náladu. Dominique sedel oproti mne. Nereagoval. Poznamenala som, že môj brat Michel by mal práve šesťdesiatdeväť rokov, bolo totiž druhého novembra. Vzdychol si a zahundral, že november nemá rád, vraj to nikdy nebol dobrý mesiac, čo bola iste narážka na všetky faktúry a upomienky, ktoré nás mali čoskoro zasypať. V kuchyni sa teda chvíľu vznášali moji mŕtvi a naše finančné problémy. S tými sme však zápasili odjakživa a svojím spôsobom nás zbližovali. Kým som spratávala zo stola, Dominique sa šiel osprchovať. Pred odchodom si obliekol bundu, ktorá vôbec neladila s oblečením, čo som mu pripravila. Upozornila som ho na to, ale on len pokrčil plecami. Nasadli sme do môjho auta. K policajnej stanici v Carpentras šoféroval on.

Dva mesiace predtým ho v obchode Leclerc pristihol ochranár, ako mobilom natáča trom ženám pod sukňami. Bola som vtedy u našej dcéry Caroline a jej manžela Pierra kúsok od Paríža, kde som strážiła vnuka, kým sa mu začne škola. Posledný letný víkend sme potom strávili spoločne v ich letnom dome na Île de Ré. Tam mi Dominique zavolať. Horúčkovitým hlasom, aký som uňho nikdy nepočula, mi nesúvislo vysvetľoval, že stratil telefón, že si kúpil nový, ale na aktiváciu potrebuje kód, ktorý dal zaslať na moje číslo. Kód som mu nadiktovala, ale u takého pedantného a systematického muža mi to celé pripadalo akési zmätené. Keď po mňa o pár dní neskôr prišiel na stanicu, videl sa mi pochudnutý. Doma sa potom rozplakal. Opakoval, že ma nechce stratiť. A mne sa okamžite vybavil otecko po maminej smrti. Muž v slzách, to je pre mňa môj otec: lomcujú ním vzlyky a ja stojím pri ňom a nedokážem ho utešiť. Keď som Dominique takto videla, dostala som strach, že je chorý, že sa mu vrátila rakovina a odnesie si ho.

Napokon sa mi teda priznal, že pred týždňom v obchode v Carpentras stratil hlavu a natáčal pod sukňami, za čo ho odviezli na políciu, kde mu zhabali telefón aj počítač. Bola som zdrvená, ale zároveň sa mi uľavilo. Predstaviť si vlastného manžela v úlohe agresora, ktorý tie ženy prenasleduje, bolo neznesiteľné, ale na stupnici mojich obáv, kde sa všetky drámy merajú smrťou, to nepredstavovalo nič nenapraviteľné. V ten deň som mu teda povedala, že záležitosť zostane medzi nami a pred deťmi ju zatajím, pretože by ich zničila. Nenechám ho v tom samého, ale tým ženám sa musí bezpodmienečne ospravedlniť, ísť k psychológovi, a ak sa to ešte niekedy bude opakovať, odídem od neho. „Sľubujem, že už sa to nikdy nestane,“ dušoval sa. Vedela som, že na to, čo urobil, nezabudnem, že je to výstraha. Lenže pred čím? Nemala som potuchy. Chcela som len, aby sa život vrátil do starých koľají, aby sme ďalej mohli spoločne žiť v žltom dome s modrými okenicami na francúzskom juhu, kam sme sa na dôchodok odsťahovali. Bazén už bol zakrytý. Ružové oleandre odkvitli. Blížila sa jeseň.

V polovici októbra som šla znovu do Paríža; tentokrát som sa mala starať o deti môjho syna Davida, ktorý mal podstúpiť ľahší chirurgický zákrok. Vnúčatá som chodievala strážiť, kedykoľvek ma deti zavolali. Školské prázdniny som mala poznačené v diári, ale mohli ma pokojne zavolať aj neplánovane, prišla som vždy. Bola som babina, babička na zavolanie. Starnutia som sa nebála, považovala som to za privilégium. U Davida som trávila veľa času s vnučkami. Charlize si každé ráno занovito odmietala obliecť čokoľvek iné než teplákovú súpravu. Clémence, jej dvojča, sa zas rada parádila a nadovšetko obľubovala princeznovské šaty. Mali deväť rokov, vek, v ktorom som ja prišla o matku.

V to ráno som telefón nepočula zvoniť. Sedela som s Clémence na tribúne tenisového kurtu a sledovali sme, ako Charlize behá za loptičkou. Jej forhend sa zlepšil. Na displeji mi vyskočil zmeškaný hovor z neznámeho čísla. O čosi neskôr som zavolať naspäť. „Dobrý deň, volali ste mi?“ Muž v telefóne sa predstavil: „Podstrážmajster¹ Laurent Perret, policajné veliteľstvo v Carpentras. Pred niekoľkými týždňami sme vypočúvali vášho manžela, viete, o čo ide?“ Povedala som, že áno, manžel mi všetko povedal. Pociťovala som svoju odpoveď ako víťazstvo, ako ukážku dôvery starého páru, kde jeden pred druhým nič neskrýva. Dodala som, že so svojím mužom žijem už päťdesiat rokov a nikdy ma nepodrazil.

„Kedy sa vrátite?“

„21. októbra. Môžem sa za vami zastaviť, len čo budem naspäť.“

„Nie, nie, máme teraz veľa práce. Príďte druhého novembra spolu s manželom.“

Druhý november bol tu. Na rozdiel od otecka oplakávajúceho mamu nemal Dominique žiaden dôvod na slzy. „Neboj sa,

¹ Podstrážmajster, v origináli *sous-brigadier*, nižšia hodnosť v hierarchii francúzskej polície, hneď nad bežným členom policajnej hliadky (pozn. prekl.).

bude to len formalita," povzbudzovala som ho, keď sme parkovali pred policajnou stanicou. Sídliła v modernej budove bez príkras, omietnutej na okrovožltó ako náš dom, ako väčšina domov v Provencálsku. Nasadili sme si rúška, tie bledomodré obdĺžniky, ktoré zakryli už všetky tváre na zemeguli, a vošli sme dnu. Len čo sme sa ohlásili u vrátnika, z odchodze na prvom poschodí sa vyklonil nakrátko ostrihaný muž.

„Najprv sa porozprávam s pánom Pelicotom, s pani Pelicot až potom!" zavolał na nás.

Bol to podstrážmajster Perret. Dominique v tej svojej nemožnej bunde bez obzretia vykročil ku schodisku. O čosi neskôr sa policajt znovu vyklonil a kývol na mňa, že mám ísť hore. Ľahkým krokom som stúpala po schodoch v presvedčení, že Dominique čaká v kancelárii. On však v miestnosti nebol. Laurent Perret mi ponúkol stoličku oproti svojmu písaciemu stolu, dostatočne vzdialenú, aby som si mohla zložiť rúško. Hneď som sa začala ospravedlňovať za to, čo môj manžel urobil. Muž oproti mne bol vysoký, mohutný, so širokou tvárou nad rozložitými plecami, dokonalé stelesnenie autority, ale v jeho správaní ku mne bolo čosi láskavé a opatrné. Vyzval ma, aby som uviedla svoju totožnosť, dátum a miesto narodenia: 7. decembra 1952 vo Villingene v Nemecku. Priezvisko za slobodna: Guillou. Mená rodičov: Yves Guillou a Jeanne Prot. Spýtal sa, ako sme sa zoznámili, a ja som povedala, že u tety, maminej sestry, v júli 1971, a dodala som, že to bola láska na prvý pohľad. Chcel vedieť, ako by som opísala manželovu osobnosť.

„Láskavý, pozorný. Skvelý chlap, veď preto sme stále spolu."

Pýtal sa, či k nám chodievajú na návštevu priatelia. Povedala som, že áno, pravidelne, a keď ma požiadal, aby som mu taký typický večer opísala, povedala som, že nemáme žiadnu rutinu, nie sme žiadni usedení seniori. Chcel vedieť, o koľkej chodím spať, či zároveň s manželom, či si poobede zvyknem zdriemnuť. Jeho otázky ma trochu zaskočili.

„Máte v oblube swinging, výmenu partnerov?"

Nechápala som, prečo sa na to pýta. Počula som sa odpo-

vedieť, že nie, nikdy, preboha, jachtala som, že swinging je pre mňa čosi nepredstaviteľné. Že by som nezniesla, aby sa ma dotýkal niekto iný. Že pre mňa to bez lásky nejde. Spýtal sa ma, či si myslím, že manžela poznám natoľko dobre, že by predomnou nič neutajil. Prisvedčila som.

„Ukážem vám fotografie a videá, ktoré sa vám nebudú páčiť.“

V jeho hlase som odrazu cítila čosi viac než rozpaky, akúsi zvláštnu zmes ohrozenia a ochrany. Oznámil mi, že Dominique je vo vyšetrovacej väzbe za opakované znásilnenie s priťažujúcimi okolnosťami a podávanie omamných látok. Myslím, že som sa rozplakala. Prisunula som si stoličku bližšie a znovu som si nasadila rúško. Vytiahol fotografiu a podal mi ju. Bola na nej žena v podvázkoch. Ležala na boku, za ňou muž tmavej pleti, ktorý do nej vnikal.

„Na tej fotografii ste vy.“

„Nie, to nie som ja.“

Vytiahla som z kabelky okuliare a on mi podal druhú fotku. Tá istá žena, ležiaca na chrbte, vedľa nej potetovaný muž.

„To ste vy.“

„Nie.“

Tých mužov som nespoznávala. Ani tú ženu. Mala celkom ochabnuté líca. Ovisnuté ústa. Ako handrová bábika.

Tretia fotografia. Muž si na sebe nechal pulóver z hasičskej uniformy.

Nepočula som, čo mi policajt hovorí. Či skôr – počula, len sa ma to netýkalo. Jeho hlas ku mne doliehal z diaľky ako ozvena. „To je vaša spálňa. Nie sú to azda vaše nočné lampy?“

A čo má byť? Tá bezvládna žena na posteli nie som ja. Je to fotomontáž. Niekto chce Dominiquovi uškodiť. Len včera večer, keď v správach ukazovali ženu s ťažkým covidom s hadičkami v nose, mi vravel, ako by ho strašne trápilo vidieť ma v takom stave.

Policajt vyslovil číslo. Do nášho domu vraj prišlo päťdesiattri mužov, aby ma znásilnili. Vypýtala som si voľu. Ústa som mala ako ochrnuté. Do kancelárie vošla psychologička. Mladučká.

Cítim sa od nej na míle vzdialená, hoci sme v tej istej miestnosti.

Nepotrebujem ju. Som šťastná, sme šťastní, to je moja istota. Sme manželia už takmer päťdesiat rokov a ja mám stále jasne pred očami naše prvé stretnutie. Jeho úsmev. Nesmelý pohľad. Kučeravé vlasy až po plecيا. Námornícky sveter. Bude ma mať rád.

Mozog mi v kancelárii podstrážmajstra Perreta vypovedal službu.

2

Bol júl roku 1971. Prišla som na pár dní na prázdniny k tete Andrée, ktorá práve nečakane ovdovela. Chcela som ju utešiť, tak ako ma vždy utešovala ona. Veľmi rýchlo prišiel do reči aj mladý Dominique, ich nový zamestnanec. Keď teraz strýko nebol medzi nami, potrebovala so synom niekoho, kto by im vypomáhal s prevádzkou rodinného elektrikárskeho podniku. Firma sa volala Gagneux a sídlila hneď vedľa domu, v hangári s drevenou fasádou pokrytou reklamnými pútačmi na všemožné novinky a elektroinštalácie. Na vidieku sa modernizovalo vo veľkom. „Robota tu veru nechýba,“ vravievala teta.

Videla som v nej nemú bolesť ľudí z nášho kraja, to odhodlanie ísť ďalej za každú cenu, ale aj mliečnobielu pleť mojej mamy, ktorá pred deviatimi rokmi zomrela len pár krokov odtiaľto. V jej gestách i hlase som hľadala podobnosti, ozvenu jej milovanej sestry, s ktorou si boli blízke ako dvojčatá. Vracala som sa na miesta svojho detstva, ku kalným prameňom svojej melanchólie aj radosti. Teta mi rozprávala o novom zamestnancovi, ktorý teraz s bratrancom chodí po okolitých farmách inštalovať elektrické rozvody. Určite sa s ním zoznámim, sľubovala, po práci k nim často chodí. Niekedy zostáva aj na večeru. Jeho červený citroën bol zaparkovaný priamo pred domom, na ceste spájajúcej Châtillon-sur-Indre s Azay-le-Ferron. Na tomto mieste sa mi nemohlo stať nič zlé.

Ak mám ten kraj opísať, treba si ho predstaviť s množstvom zámkov, honosných alebo, naopak, polorozpadnutých sídiel, ktoré sa pred vami vynárajú za ohybom cesty alebo za oknom vlaku, akoby otvárali brány iných storočí, iných svetov. Tie prázdne stavby boli kulisou môjho detstva. Nepamätám si, že by som niekedy snívala o živote princeznej alebo o princovi na bielom koni, hoci zámok v Azay-le-Ferron so špicatými strechami na okrúhlych vežičkách naozaj vyzeral ako z rozprávky

alebo obrázkovej knižky pre dievčatá. Vedela som, odkiaľ pochádzam. Chodila som so starkou vyháňať kozy na pašu, dívala som sa, ako v pivnici zarába syr, ako vyvára bielizeň, horúcu ju z kotla hádže do fúrika a potom vezie s dreveným tlkom vypláchať na potok. A keď sme s našim koňom pomáhali pri vinobraní, pila som *miot*, vodu zmiešanú s cukrom a vínom, do ktorej sa máčali chlebové kôrky. Boli sme vnúčence Marie a Rogera Protovcov, sedliakov zo samoty Le Chatelier.

S mamou sme tam chodievali na leto. Každé ráno som z postele počúvala, ako môj starký, majster stolár, ponúka robotníkom kávu, vnímala som tú upokojujúcu súhru, ktorou dospeli dávajú najavo svoju prítomnosť, vzájomnosť a nehu. Vedela som, že keď vstanem, na dlhočiznom kuchynskom stole bude ležať obrovský dvojkilový bochník chleba nakrájaný na hrubé krajce, bude tam horúca káva, tvaroh a čerstvo obraté vinohradnícke broskyne. Myslím, že práve tento stôl sa podvedome snažím oživiť, keď prestieram na raňajky. Nosím ho v sebe ako tie nástavce skryté v starých drevených stoloch, ktoré sa rozťahujú pri sviatočných príležitostiach. Má v sebe prísľub, ktorý by som chcela predĺžiť donekonečna. V mojich spomienkach ešte stále kikirika kohút. Škárami v drevených okeniciach preniká slnko.

Tieto malebné kulisy mali postupne blednúť ako spomienka na dávne prázdniny. Dvadsiate storočie prechádzalo zásadným zlomom. Druhá svetová vojna pomaly odznievala do hlbokého ticha. Mladí sa sťahovali do miest a na predmestia, medzi nimi aj moja mama a viacerí jej súrodenci. Začínali sa rozorávať medze, zväčšovať orné plochy, drobné polička sedliakov ohraňované remízkami, krovím či kamenistými briežkami plnými hadov mali čoskoro patriť minulosti, rovnako ako oni sami. Pekári či mäsiari, ktorí v dodávkach obchádzali dediny a osady a s trúbením zastavovali na námestiach a vyklápali pulty, už viac jazdiť nebudú. Hrubé ľanové plachty, vypraté v metylénovej modrej a vysušené na slnku, skončia u starinárov. My sme

sa tam však presťahovali v päťdesiatom siedmom, navzdory zvyšku sveta. Beh života sa obrátil.

Mala som päť rokov, môj brat Michel šesť. Boli sme vo veku, keď sa spomienky začínajú ukladať v pamäti. Rodičia si prenajali chladný dom, ktorý kedysi pravdepodobne patrila k zámku. Bývali sme na poschodí, v dlhom rade izieb s vysokými stropmi a rozložitými kozubmi. Na konci bola kuchyňa. Namiesto kúpeľne lavór a krčah s vodou, ktorá sa v zime zohrievala na peci, v lete vo veľkej kadi vonku na slnku. Stačilo prejsť cez lúku a boli sme u tety Jeanne. Starí rodičia bývali len pár minút od nás. Dom stál na konci hlavnej ulice vedúcej k zámku Azay-le-Ferron.

Michela, mňa, našich bratrancov aj sesternice správca zámockého parku dobre poznal. Vídal nás bežať dolu ulicou až k obchodíku pani Tanchoux, kde sme si za pár centov, čo nám zvonili vo vrecku, kupovali karamelky alebo šumienky a potom sme s lepkavými prstami uháňali do parku. Hrávali sme sa v starostlivo udržiavaných alejach francúzskych záhrad, rovnako ako na okolitých poliach a lúkach. Bezstarostne sme prekračovali hranice pozemkov aj historických období a nič nám nehovorili triedne rozdiely ani vojny, z ktorých sa môj otecko, vojak z povolania, vracal vždy len na krátke povolenky.

Zato sme však vedeli odlíšiť Citroëny 2CV a Renaulty 4CV miestnych od DS-iek tých majetnejších, ktoré sme často videli parkovať pred cukrárňou v Azay-le-Ferron, široko-ďaleko vyhlásenou svojimi doboškami a „mandľovým melónom“, zákuskom v tvare melóna s vanilkovým krémom. Takisto sme vedeli, prečo sa starká oblieka do čierneho, hoci starký ešte žije. Bola som u nej aj s mamou v deň, keď jej môj strýko prišiel oznámiť, že Micheline zomrela. Mal červené oči, jeho dvaja synčekovia sa k nemu túlili a v náručí tuho zvierali vlhké vankúše. Ich sestrička sa popálila, keď jej mama zohrievala alkohol na šklbanie kurčiat. Vriaca tekutina sa na ňu prevrhla a prevoz do nemocnice dievčatko neprežilo. Micheline bola mŕtva. Bola to drob-

ná, nakrátko ostrihaná brunetka, jedna z nás. Nehrávala som sa s ňou často, bola o čosi staršia, mala už dvanásť rokov, ale patrila k nám. Na druhý deň si starká obliekla čierne šaty a až do smrti si iné nevzala. A stromy, polia a zámky všade naokolo boli svedkami, že dokážeme zadržať všetky slzy.

Predovšetkým sme vedeli, že mama je chorá.

Občas musela ísť do nemocnice a naspäť ju potom priviezli ošetrovatelia bledú a pochudnutú na pojazdnom ležadle. Vždy som sa bála, že z neho spadne, skotúľa sa na zem a nikdy viac sa domov nevráti. Jedno ráno som po ceste do školy od sesterníc začula slovo „rakovina“. Hovorili síce o komsí inom, ale to slovo sa mi vrylo do pamäti, znelo ako možné vysvetlenie a zároveň ako rozsudok smrti. Krátko nato k nám začala chodiť starká, aby sa postarala o dom, o nás, ale hlavne o mamu. Každé ráno som ju videla prichádzať a večer zas odchádzať na bicykli v tých jej smútočných šatách. Mama nikdy neplakala, aspoň pred nami nie. Tak som neplakala ani ja. Len raz som ju počula kričať. Aj ten najjemnejší dotyk jej spôsoboval bolesť. Nikto na ňu nesmel siahnuť. Dávala som sa, ako starká odmotáva dlhé pásy bavlny a podkladá mame plecيا. Panvu mala v sadre, rakovina sa jej dostala do kostí. Posteľ sme jej premiestnili do kuchyne pod okno, aby nezostávala sama. Vedľa nej stál červený umakartový stôl, na ňom rozhlasový prijímač Telefunken. A všadeprítomná vôňa leštidla Miror, ktorým Héléne, naša gazdiná, glancovala medené riady, čo otecko nosil z vojenskej misie v Alžírsku.

Keď som v to leto roku 1971 prišla k tete, tieto spomienky boli stále nesmierne živé. Všetko sa vo mne chvelo, balansovala som ako na tenkom lane. Minulosť ma ako vír šťastia aj utrpenia vtahovala do seba, akoby sa už v mojom živote všetko odohralo. A potom do kuchyne vošiel Dominique. V ten deň ma medzi oči uštipla osa, jed mi koloval v žilách a viečka mi napuchli tak, že som mu pripadala veľmi ázijsky. Mne sa zas

pri pohľade na jeho kučery po plecía a pásikavý sveter vybavil spevák Julien Clerc.

Večer sa mu z tetinho domu veľmi nechcelo, zjavne oddaľoval chvíľu, keď sa bude musieť vrátiť k rodičom do Châtillon-sur-Indre. Mal svoju rodinu rád, akoby mu dávala teplo, ktoré z domu nepoznal. V jej láskavosti nachádzal akúsi náhradu. Rovnako ako ja.

Mala som devätnásť, žila som v Paríži s otcom, bratom a nevlastnou matkou. Pracovala som ako sekretárka v tlačiarňi na bankové šeky. Preňho som teda bola Parížanka so všetkým, čo do tohto slova vkladajú ľudia z vidieka. V skutočnosti sme však obaja boli len deti, veľmi skoro vrhnuté do pracovného života. Spájal nás ten kus zeme, na ktorom sme si v detstve obaja nespočetnekrát odreli kolená. Jeho nesmelosť ma upokojovala. Často sa červenal a vôbec nepôsobil ako mladý sveták. Ja som dovtedy lásku nezažila, ani len nevinný flirt. Vycítla som, že on ma bude mať rád. To, že sme sa zoznámili práve tu, u tety Andrée, bolo pre mňa znamením. Mama mi dávala znamenie, že ma ochraňuje, tento muž ma bude milovať a môj život znovu dostane zmysel na mieste, kde ho stratil.

Len čo som sa o pár dní neskôr vrátila do Paríža, povedala som o ňom otcovi, ktorý moje nadšenie okamžite schladil. Vraj som príliš mladá, nemáme žiadne skúsenosti. Ako vojakovi z povolania sa mu nepáčilo, že Dominique bol oslobodený od povinnosti absolvovať vojenskú službu. Myslím si, že hlavne nechcel, aby som odišla z domu. Nebola som síce ešte plnoletá, ale mala som vlastný zárobok, takže som za Dominiquom jazdila do Indre každý víkend vlakom a z Paríža som mu nosila pulóvre a parfumy. Lákala som ho k sebe, do mesta, ďaleko od jeho rodiny, s ktorou som sa postupne zoznamovala. Jeho matka Juliette vravela, že v meste bude nešťastný. Mala päťdesiat a vyzerala zničená životom. Denis Pelicot, Dominiquov otec, sa vyjadroval výhradne krikom. Všetci hovorili s obdivom v hlase o bratovi Joëlovi, ktorý študoval medicínu v Tours, zatiaľ čo Dominique nechal školu veľmi skoro a celý svoj elek-

trikársky plat odovzdával rodičom. O izbu sa delil s mentálne zaostalým dievčatkom Nicole, ktoré mala rodina v pestúnskej starostlivosti. V druhej izbe býval dedo z otcovej strany, ktorý vraj dlhý čas pracoval ako nosič batožiny v grandhoteli v Trouville, a v ich podaní to znelo, akoby sa vrátil z iného svetadielu. Teraz trpel Parkinsonovou chorobou. Rodičia spávali v obývačke. Bol to ponurý svet plný zatvorených dverí, spoza ktorých neodvratne číhal chaotický osud.

Napriek tomu sme sa po prvýkrát milovali práve pod touto strechou. Dlhú som to oddŕažovala, chcela som si byť istá, že je naozaj mužom môjho života. On mal viac naponáhlo, ale čakal, kým budem pripravená. Ani on to nikdy predtým nerobil. Stalo sa to v máji 1972. Prišla som za ním na víkend k jeho rodičom, a keďže sme ešte neboli manželia, uvoľnili mi dedovu izbu. Dominique za mnou prišiel uprostred noci. Pre mňa aj pre neho to bolo prvý raz. Spomínam si na dotyk našich nahých tiel. Bolo to sladké, nesmelé a nevyhnutne aj trochu nešikovné. Potom sa nenápadne vrátil do svojej izby a vo mne zostal pocit spečatenej dohody. Odteraz sme boli milenci a zároveň blíženci. Spoločne prekonáme aj to najhoršie utrpenie, ďaleko od našich ťažko skúšaných rodín. Ja uzdravím jeho a on mňa. Krátko nato prišiel do Paríža požiadať otca o moju ruku a ten sa neodvážil odmietnuť.

„V dobrom i v zlom,“ predniesol náš sobášiaci 14. apríla 1973. Stala sa zo mňa Gisèle Pelicot. Oslava bola skromná, nemali sme peniaze. Ja som sa však otvárala životu. Bola som zamilovaná. Zo svadobného dňa máme krásnu fotografiu v parku, v tieni zámku Azay-le-Ferron.